

Strona pozwana: Mercedes-Benz Group AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, gdy spółka dominująca wnosi powództwo o odszkodowanie z tytułu antykonkurencyjnego zachowania innej spółki, w celu uzyskania naprawienia szkód wyrządzonych tym zachowaniem wyłącznie jej spółkom zależnym, sąd właściwy określa siedziba spółki dominującej, jako miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę w rozumieniu art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela Ia”)?
- 2) Czy dla zastosowania art. 7 pkt 2 rozporządzenia Bruksela Ia ma znaczenie to, że w czasie odmiennych transakcji nabycia będących przedmiotem sporu, nie wszystkie spółki zależne należały do grupy przedsiębiorstw spółki dominującej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 1 lipca 2022 r. – Generalstaatsanwaltschaft München/HF

(Sprawa C-435/22)

(2022/C 326/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Generalstaatsanwaltschaft München

Strona pozwana: HF

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r. (zwanej dalej „KWUS”), w związku z art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie ekstradycji obywatela państwa trzeciego niebędącego obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 TFUE przez organy państwa będącego stroną tej konwencji i państwa członkowskiego Unii do państwa trzeciego, jeżeli osoba, której dotyczy wniosek, została już prawomocnie skazana przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej za te same przestępstwa, do których odnosi się wniosek o ekstradycję, i wyrok został wykonany, a decyzja o odmowie ekstradycji tej osoby do państwa trzeciego byłaby możliwa tylko w przypadku zaakceptowania naruszenia dwustronnej umowy o ekstradycji zawartej z tym państwem trzecim?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Irlandia

(Sprawa C-439/22)

(2022/C 326/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: U. Małecka, L. Malferrari, E. Manhaeve, J. Samnadda, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 ⁽¹⁾ z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej lub w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 124 ust. 1 tej dyrektywy; lub w każdym razie nie informując o nich Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;
- zasądzenie od Irlandii na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 5 544,9 EUR dziennie, przy czym minimalna kwota ryczałtu wynosi 1 376 000 EUR;
- jeżeli uchybienie stwierdzone w pkt 1 trwało do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, zasądzenie od Irlandii na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 24 942,9 EUR za każdy dzień, począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania obowiązków wynikających z dyrektywy, oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej (wersja przekształcona) określa zasady rynków telekomunikacyjnych. Artykuł 124 ust. 1 dyrektywy ustanawia dzień 21 grudnia 2020 r. jako termin transpozycji dla państw członkowskich.

Pismem z dnia 3 lutego 2021 r. Komisja skierowała do Irlandii wezwanie do usunięcia uchybienia w sytuacji, gdy nie otrzymała ona od Irlandii żadnego powiadomienia dotyczącego przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy. Pismem z dnia 23 września 2021 r., wobec braku jakichkolwiek dalszych powiadomień dotyczących transpozycji dyrektywy, Komisja skierowała do Irlandii uzasadnioną opinię. Środki transpozycji nie zostały jednak jeszcze przyjęte przez Irlandię, a w każdym razie nie powiadomiła ona o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 321, s. 36.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-449/22)

(2022/C 326/21)

Język postępowania: portugalski

Strony

Skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Caro de Sousa, U. Małecka, L. Malferrari i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Portugalska nie przyjęła przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej (EKŁE) najpóźniej do dnia 21 grudnia 2020 r. oraz że w każdym razie nie powiadomiła Komisji o przyjęciu tych przepisów, uchybiając w ten sposób zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 124 ust. 1 dyrektywy.
- zasądzenie od Republiki Portugalskiej zapłaty dziennego ryczałtu w wysokości 5 181,13 EUR począwszy od dnia 22 grudnia 2020 r. do dnia wykonania zobowiązania przez Republikę Portugalską lub w dniu ogłoszenia wyroku na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE i to w wysokości minimalnej 1 286 000 EUR.